

12 Čukčuk se spomni, kje bi lahko bil vilin glavniček

Preiskala sta vso trato. Pogledala sta pod grmovje ob robu gozda in med korenine, v strugo potoka in med kamenje ob njej. Glavnička pa nikjer.

„Tako je bil lepo zlat. Tako se je svetil. Na daleč bi ga morala videti, če bi bil kje v bližini.“

Takrat se je čukec nečesa spomnil: „Ali si zaznala kakšno živo bitje ob jasi, medtem ko ste plesale?“

„Oh, tako smo se zabavale. Veš, vile imamo ples le ob posebnih priložnostih. Sploh ne vem, kaj se je dogajalo okoli mene. Tako sem bila srečna.“

„Počakaj tukaj, nečesa sem se domislil!“

„Vrni se, čukec, ne pusti me same, pomagaj mi ...“

„Tako j se vrnem, brez skrbi. Morda vem, kje je tvoj glavniček.“

„Dober večer, gospa Sraka.“

„Dober večer, Čukčuk. Ali ni morda malo pozno za obiske?“

„Nisem prišel na obisk, le nekaj iščem. Morda mi lahko pomagate. Moja prijateljica vila je danes izgubila zlat glavniček. Ste ga kje videli?“

„... jaz ... no ... ne ... mogoče, seveda ne ... razen ... No, razen če je ta ...?“

Pokazala je glavniček v svojem gnezdu. Bil je čudovit, droben in prosojen kot vilinski pajčolan. In zlato se je svetil.

„Prav tak bi moral biti, ja. Ste ga morda našli na jasi danes zvečer?“

„Ne ... no ... ja, pravzaprav zvečer, ja ... Ja, verjetno je to glavniček tvoje prijateljice. Toda jaz sem ga našla! Tako lepo se je svetil. Saj veš, da mi je vseč vse, kar se sveti, pa sem ga pač pobrala.“

„Nič hudega, gospa Sraka. Le vrnite ji ga, prosim, da ne bo več tako žalostna.“

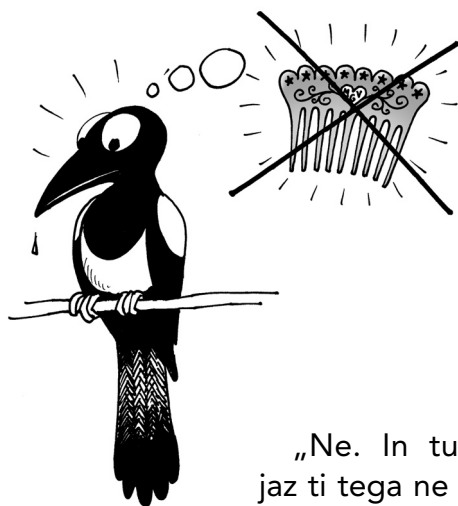
„Izvoli, Čukčuk, odnesi ga svoji prijateljici. In opraviči se ji v mojem imenu, če je imela sitnosti zaradi mene ...“

„Lahko noč, gospa Sraka, pa hvala za pomoč.“

Mala vila je sedela na mahu ob potoku. Že od daleč je zagledala zlato svetlobo.

„Dobri moj mali čukec, hvala! Če kdaj potrebuješ pomoč, me poišči. Morda bom takrat že prava vila in bom že končala vilinsko šolo in ti bom lahko pomagala ... Pa saj včasih sploh ni treba biti pravljičen in čaroben, da lahko pomagaš. Kar prijatelj si, in je dovolj ...“

„Tudi če ne bom potreboval tvoje pomoči, se lahko kdaj najdeva na tej jasi. Mi boš povedala, kaj vse že znaš. In ... mogoče mi boš tudi lahko pokazala, kako vržeš zrelo malino lisjaku v glavo, ne da bi se je sploh dotaknila ... Misliš, da bi se lahko tudi jaz tega naučil?“

„Ne. In tudi jaz ti tega ne bi smela pokazati, ker je nagajivo ... Saj se vendar spomniš – jaz sem dobra gozdna vila!“

Nad tihi gozd se je neopazno priplazilo novo jutro. Srna je vstala iz svojega skritega ležišča in svojega srnjačka peljala pit k žuborečemu potoku. Veverička je skakljala po svoji veji, se zadovoljno pretegnila in si šla iskat zajtrk. Sraka je nekoliko žalostno pogledovala tja, kjer je še ponoči ležal drobcen zlat predmet.

Gozdna vila je sedela na mahu ob potoku in si spenjala prosojne lase s kot sonce žarečim glavničkom.

Le nezadovoljni škrat je zaspano zehal na svojem ležišču pod koreninami stare smreke, zagodrnjal je, kako zoprno je, če se ne moreš doobra naspiti, ker vile razgrajajo pozno v noč, se pokrilič čez glavo in smrčal naprej.